

bekenden, waarbij ook mijnheer Albert van Bergen en jonker Dorsten, en toen beving hem weder op eenmaal de oude beschroomdheid en bleef hij aarzelend staan. Het bloed steeg hem naar het gelaat, toen hij bemerkte, dat Albertine een ruiker prachtige theerozen op haar schoot hield; „had de jonker haar dien gebracht?”

Arme Joost! De trein zette zich in beweging: nu was het te laat! Maar op eens doortrilde hem een schok: Albertine had hem opgemerkt en zag hem aan met een glans van verrassing in haar oogen; zij boog zich voorover en knikte hem vriendelijk toe.

Zij had dus geen wrok tegen hem en zoo hij maar had kunnen spreken, dan... Maar waarom zou hij haar niet schrijven? Met de pen was hij veel moediger dan met den mond.

Hij ging dus met een verlicht hart naar zijn kamer en begon aanstonds te schrijven. Maar telkens en telkens weer verscheurde hij wat hij geschreven had, verschrikt over de opgewonden taal, die uit zijn pen vloeide. En eindelijk wierp hij de pen weg en liep met gefronst voorhoofd de kamer op en neder.

Hij was werkelijk op het punt geweest alles te vergeten, en toen hij een weinig tot kalmte kwam, hernam het verstand zijn rechten en herinnerde hij zich met bittere duidelijkheid, wat hij steeds als zijn plicht had beschouwd. Moest hij dan zichzelf ontrouw worden? Wat kon hij Albertine aanbieden in ruil voor de weelde, die haar van kind af had omringd? Wat wist zij, het onervaren meisje, van de eischen van het leven?

Tegen middernacht was hij eindelijk gereed; er lag een brief vóór hem van den volgenden inhoud:

„*Lieve Albertine!* Dat ik uw vraag niet beantwoordde, was geen lafheid, en ik gevoel mij gedrongen dit thans schriftelijk te doen. Gij vraagdet mij hoe het verder zou gaan met den held van uw boek. Mij dunkt, zoo hij haar liefheeft, en hij heeft haar lief, Albertine, dan gaat haar geluk hem boven het zijne, en weet hij, dat het zijn plicht is zijn hart het zwijgen op te leggen, omdat hij geen oorzaak van twist wil zijn tusschen haar en haar ouders, die hem steeds met weldaden hebben overladen. Dus rest hem, zoo hij eerlijk man wil blijven, geen andere keus dan heen te gaan naar een ander land, waar de fortuin hem wellicht gunstiger is en hem de middelen schenkt, die hem nu ontbreken.

„Hoe het hem daar gaat, of het meisje hem vergeet, dat weet ik niet, maar de hoop mag hem toch wel vergezellen en zeker is het, dat zij, waar hij ook heengaat op de wereld, geen beter en trouwer vriend bezit dan hem, en dat iedere wensch in zijn hart, een bede is voor haar geluk.

„Vaarwel, Albertine!

„*Uw getrouwe vriend,*
„JOOST.”

Hij sloot den brief, schreef het adres er op en legde hem op een veilige plaats, besloten hebbende hem eerst te verzenden, als hij met den heer